

ĂN MÀY TRÚNG SỐ

Một con sông rộng, cầu sắt bắc ngang. Người qua kẻ lại trong cái buổi sớm mai này kể có hàng chục, hàng trăm mà không ai để ý lão ăn mày kia đang dựa mình vào lan can vừa cúi đầu suy nghĩ. Không một ai để ý đến lão, mà chẳng hề lão là người đóng vai tuồng trong chuyện này. Không một ai tưởng rằng lão mừng lão vui mà chẳng ai hề lão đương mừng vui hơn cả mấy trăm người đã qua lại trước mặt lão từ sớm mai cho đến bây giờ.

Hôm nay gương mặt lão không thềm làm bộ đau đớn, thảm khổ; cái miệng của lão không thềm nói tiếng than vãn rên xiết. Ai đi ngang qua trước mặt lão thì mặc họ, lão cũng chẳng buồn đưa tay ra xin từng đồng xu lớn nhỏ như mọi bữa nữa.

Một người ăn mày, quần áo lang thang thúi hôi rách rưới mà hôm qua xin từng đồng xu, lượm từng đồng điều mà hôm nay đã thấy tánh ý đổi xa. Ai đi ngang qua trước mặt, lão cũng cho rằng người ấy là không bằng lão, lão tưởng như vậy là có lý lắm chứ chẳng phải không vì hôm nay lão chẳng còn phải như mọi bữa nữa, lão không còn ăn xin ăn mày nữa.

Lão có mua một tấm giấy số mà tấm giấy số ấy lại trúng độc đắc mười ngàn đồng! Mười ngàn đồng bạc! Một triệu xu!

Theo ý tưởng của lão và những người như lão thì mười ngàn đồng bạc là một số tiền to tát, một số tiền nhiều không biết là bao nhiêu mà kể. Lão đứng dựa lan can cầu tự hỏi hừng đông cho tới bây giờ. Bụng lão suy, trí lão nghĩ, suy nghĩ nghĩ suy mãi mà không biết phải chi dùng số bạc 10.000 đ mà lão sẽ định lãnh vào việc gì?

Lão đứng ngó mông lại đằng xa kia thì thấy một toà nhà ngói, vách tường rất là đẹp mắt. Gương mặt của lão bỗng lộ vẻ vui mừng. Lão nhìn ngay lại toà nhà ấy mãi. Lão đã thấy chỗ dùng số bạc 10.000 đ của lão rồi. Trước hết lão phải lo cho lão một chỗ ở. Lão muốn một cái nhà rộng, thật khéo, thật đẹp, chung quanh có vườn tược, có đủ thứ cây ăn trái và đủ thứ bông hoa kiểng vật. Bấy giờ đứng dựa lan can mà lão đã tưởng rằng đương đứng trong ngôi nhà tốt đẹp ấy rồi. Một chiếc xe mui kiến sơn láng bóng chạy ngang qua cầu, trước mặt lão làm cho lão chóng hai con mắt ngó theo không nháy, mà bụng bảo dạ rằng: - Rồi đây mình cũng sẽ phải có một xe hơi cũng đẹp cũng tốt như cái xe đó, mới cho là sướng. Mình ở trong một cái nhà lớn tốt mà nếu như không có sắm xe hơi không khác gì là một người con gái lịch sự mà què chon. Phải! Lão ăn mày ta trúng số độc đắc 10.000 đ thì thật là có trúng nhưng vậy tiền chưa lãnh đồng nào, nhà cửa chưa cất, xe hơi cũng chưa sắm, thế mà lão ta nghiễm nhiên làm bộ tịch như một bậc giàu sang, phong lưu, quyền quý đâu tự mấy đời rồi. Dầu cho có lầu cao cửa rộng, xe hơi, ca nốt, thì cũng chưa đầy đủ cái lòng ham muốn của lão đâu. Lão cũng như ai, phải cây cỏ chi chi mà chẳng có tình. Ngoài những chuyện món ăn, nhà ở, xe đi, lão còn tính cần phải có một cô vợ vừa non vừa đẹp để cùng nhau trong lúc canh vắn chia cái buồn vui. Lão tính tới tính lui, tưởng xa tưởng gần rồi gục mặt xuống sông, nhắm xem hình bóng của mình dưới dòng nước chảy. Bộ tướng xấu xa, thân hình dơ dáy làm cho lão có một điểm buồn cho lão rồi. Đây là cây gậy, đây là cái bị, hôm nay lão cần giữ lấy nó mà làm gì đây nữa. Lão đã có 10.000 đ bạc là tấm giấy số trong mình thì lão đã thành một ông nhà giàu rồi, lão phải mau mau cõ cái lóp ăn mày đi.

Lão cầm cây gậy quăng ngay xuống sông, nó trôi lơ lửng trên mặt nước. Lão cầm cái bị mà quăng theo luôn cho nước chảy. Cây gậy trôi trước, cái bị trôi sau, lão đưa mắt nhìn theo mà lòng khoan khoái. Lão đưa tay lên xuống làm như muốn xô đuổi hai cái món vật ấy trôi đi cho mau, cho xa lão. Thành linh gương mặt lão vùng biến sắc, lão nhớ lại rằng tấm giấy số của lão đương nằm trong bị mà cái bị ấy đang lơ lửng đằng xa kia.

Nóng quá mà quên rằng mình không biết lội nên lão vùng nhảy xuống sông ý muốn vớt cái bị lại, nhưng vậy không được, cái bị cứ trôi lần lần xa ra còn lão thì chìm lần lần xuống đáy.

Than ôi! Nhà lầu, xe hơi, gái đẹp, những những đều thấy trôi theo dòng nước, còn lão ăn mày ta thì nằm dưới đáy sông làm cho giấy số mười ngàn không ai lãnh được.

**Công Luận báo, số 2104,
ngày 28-6-1931**